

РЕШЕНИЕ

№ 20561

гр. София, 15.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разглежда дело номер **1667** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на А. А. Г., срещу заповед № 95-00-46/27.01.2025г. на постоянен секретар на Министерство на външните работи /МВнР/, с която е отказан достъп до обществена информация по заявление вх. № ЗДОИ-75/23.08.2024г. в частта по т.1, т.3, т.4, относно документите по б.“а“ - б.“к“.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е издадена в противоречие с влязло в сила съдебно решение, както и с материалния закон и неговата цел. Счита, че е налице „надделяващ обществен интерес“, а предоставянето на частичен достъп до търсената информация въобще не е било обсъдено от ответника. Обществена информация касаела преговори, сключване и прекратяване на двустранни инвестиционни договори в рамките на Европейския съюз, по които България е страна, включително и на Договора между Република България и правителството на Румъния за взаимно насърчаване и защита на инвестициите и Споразумението за прекратяване на двустранните инвестиционни договори между държавите-членки на ЕС.

Достъпът до тази информация щял да способства за повишаване на прозрачността и отчетността на министъра на външните работи и МВнР, което обуславяло наличието на надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ. От тази информация можело да се установи какви действия и как са извършили МВнР и министъра на външните работи в рамките на своята компетентност и задължения, доколкото те са имали роля в тези процеси. Независимо, че се касаело за международни договори, съдържанието на които било публично достъпно, цялата обществена информация във връзка с процесите по преговорите, сключването и прекратяването

на тези договори (в т.ч. протоколи, записи, кореспонденция, проекто-актове, подготвителни документи, предложения, изхождащи от България) не била публична. По отношение на посоченото в заповедта несъгласие на Румънското посолство, че забранява достъпа до дипломатическа кореспонденция, се позовава на решение на АССГ по дело № 7638/2015г., че достъпът до документи, които не са класифицирани като държавна или друга защитена тайна, само поради това, че са били част от дипломатическа кореспонденция и като такава са били неприкосновени, не ги правело секретни. Жалбоподателят счита, че поне за част от документите, а именно тези, които касаят българската позиция е налице надделяващ обществен интерес за предоставяне на достъп в полза на гражданите на България, доколкото последните имали право да са информирани за предприетите действия в хода на международните отношения. Относно несъгласието на ЕК, което също е посочено, като мотив за отказ за предоставяне на информацията се позовава на разпоредбата на чл.5 от Регламент /ЕО/ № 1049/2001, както и че държавата-членка, винаги когато е сезирана със заявление по реда на националния си закон, остава компетентна да вземе крайното решение за предоставяне или за отказ за предоставяне на достъпа до всички държани от нея документи, независимо от кого изхождат същите.

На последно място се посочва, че в заповедта, макар ответникът да е приел, че липсва надделяващ обществен интерес, не е изложил мотиви относно възможността за предоставяне на частичен достъп до обществената информация, така както са му били дадени указания с влязлото в сила решение № 1613/15.01.2025г. по дело № 10047/2024г. на АССГ. Позовава се на разпоредбата чл. 177, ал. 2 от АПК, извеждайки довод за нищожност на административния акт.

В проведените заседания, жалбоподателят, чрез своите процесуални представители адв. Г. С. и адв. Н. У. поддържа жалбата и моли да бъде отменен оспорения акт. В писмени бележки се обобщават доводите за незаконосъобразност на заповедта, като се акцентира на съществуването на „надделяващ обществен интерес“, поради което несъгласието на което и да било трето лице било неотнормимо към предоставяне на достъпа до информация. Дори и да се приемело, че не може да се предостави пълен достъп, трябвало информацията да се даде по начин, който да не засяга интересите на трети страни.

Ответникът- постоянен секретар на МВнР, чрез процесуален представител юрк. П. П. оспорва жалбата.

В писмен отговор от 05.03.2025г. се сочи, че оспорването е просрочено, защото акта е публикуван на платформата за достъп до обществена информация на 27.01.2025г., а жалбата е подадена на 12.02.2025г., след изтичане на 14 дневния срок.

Заповедта е била издадена в съответствие с диспозитива и указанията на решение № 1613 от 15.01.2025 г. по дело № 10047/2024 г. на Административният съд С. - град, II отделение, 82 състав, с което частично е отменена предходната заповед № 95-00-592/20.09.2024 г. на постоянния секретар на МВнР. Налице било основанието по чл.37, ал.1, т.2 ЗДОИ за отказ за предоставяне на информацията поради следните обстоятелства:

Нормативната основа за осъществяване на политиката на Република България в областта на чуждестранните инвестиции на междудържавно ниво били международните договори. Редът за подготовка и сключване, за изпълнение, изменение, спиране на действието, прекратяване, съхраняване и регистриране на международните договори, по които България е страна, бил уреден с Конституцията, Указ № 1496 за участие на Народна република България в международни договори (отм.) и Закона за международните договори на Република България (ЗМДРБ), предвиждащи (накратко) следните етапи, в които участвали различни органи:

1.проектите на международни договори се изготвят от съответния министър или ръководител на ведомство, след което преминават съгласувателна процедура с другите ведомства;

2. Министерският съвет одобрява с решение проекта на международен договор или проекта за изменение на международен договор и определя ръководителя на делегацията за провеждането на преговорите и за подписването на договора;

3. влизането в сила на някои международни договори, каквито са свързаните с предмета на искането, било след представянето и обсъждането им от Народното събрание и приемането на закон за ратификация.

Договорът с Румъния и Споразумението за прекратяване на двустранни инвестиционни договори между държави-членки на ЕС са преминали през тези процедури, в които нито МВнР, нито министърът на външните работи са участвали при провеждането на преговорите и подписването на актовете. Същите са влезли в сила за Република България след приемането на закони за тяхната ратификация от Народното събрание. Това означавало, че прозрачността и отчетността на министъра на външните работи и на МВнР, доколкото те са имали участие в процедурите, предвидени Указ № 1496 /отм./ и в ЗМДРБ, са били предмет на контрол и законодателно потвърждение от най-висшия законодателен орган. Поради това, ответникът счита, че исканият достъп до информация не би допринесъл за целите, посочени в § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ. Липсата на надделяващ обществен интерес била надлежно обоснована в мотивите на заповедта.

Несъстоятелни били и доводите на жалбоподателя, че не е предоставена частта от информацията, достъпът до която не е ограничен. Отново се акцентира, че МВнР не е било водещо при подготовката, преговорите и сключването на международните договори.

Отказът да бъде предоставена информация бил мотивиран в заповедта, чрез посочване на фактическите основания /отказите на трети лица, чиито интереси се засягат/ и релевантните нормативните разпоредби. Обжалваният акт бил издаден от компетентния административен орган в установената форма, при спазване на материалния закон и процесуалните правила, както и в съответствие с целта на ЗДОИ. По тези съображения и допълнително развити в писмени бележки от 29.05.2025г., ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена, а заповедта потвърдена.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по подадено писмено заявление вх. № ЗДОИ-75/23.08.2024г. от А. А. Г. с искане да бъде предоставена обществена информация от МВнР свързана с договора между правителството на Република България и правителството на Румъния за взаимно насърчаване и защита на инвестициите от 01.06.1994г., влязъл в сила на 23.05.1995г., както и на Споразумение за прекратяване на двустранни инвестиционни договори между държавите-членки на ЕС в следния обхват:

т.1: Преговори относно договора между Република България и Румъния за взаимно насърчаване и защита на инвестициите:

а./ всякакви записи, протоколи или кореспонденция, свързани с консултациите и преговорите за сключване на двустранния инвестиционен договор, по-специално тези, проведени на 7-8 февруари 1994 г. и от 28 февруари до 2 март 1994 г.;

б./ всякакви записи, протоколи или кореспонденция, свързани с консултации между съответните органи на двете държави, отнасящи се до прилагането и/или тълкуването на двустранния инвестиционен договор между България и Румъния, както е предвидено в член 10 от него, от 1994г. до настоящия момент;

в. /всякакви проекти и подготвителни документи на двустранния инвестиционен договор преди подписването му.

т.3. Кореспонденция след присъединяването към ЕС между ЕС и България относно прекратяването на двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС:

а./ кореспонденция до и от Европейската комисия или друг орган на ЕС с държавите- членки, включително България, в която се съобщава позицията или предложенията на ЕС във връзка с двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС, от 2007 г. до настоящия момент;

б./ протоколи или записи от годишни или тримесечни или ad hoc срещи или части от срещи между Европейската комисия или друг орган на ЕС с държавите-членки, включително България, свързани с прекратяването на двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС, от 2007 г. до настоящия момент;

в./ кореспонденция до и от Европейската комисия или друг орган на ЕС с държавите- членки, включително България, с искане или заповед или насърчаване на държавите-членки да прекратят двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС, от 2007 г. до настоящия момент, включително писмо, изпратено от Комисията до държавите-членки през 2015 г., с което се иска информация и се започва административен диалог във връзка с прекратяването на двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС, и всеки отговор на това писмо от страна на България;

г./ консултации, кореспонденция и предложения от Европейската комисия или друг орган на ЕС до държавите-членки, включително България, относно метода или правната механика за прекратяване на двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС, както и отговорите на България;

д/ консултации, кореспонденция и предложения от Европейската комисия или друг орган на ЕС до държавите-членки, включително България, относно метода или правната механика за прекратяване на действието на клаузите за удължаване на защитата (sunset clauses) в двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС, от 2015 г. до настоящия момент, и отговорите на България;

е./ кореспонденция до и от Европейската комисия или друг орган на ЕС с държавите- членки, включително България, относно Решението Achmea и задълженията на държавите-членки в светлината на Achmea , от март 2018 г. до настоящия момент.

т.4. Споразумение за прекратяване на двустранните инвестиционни договори между държавите-членки на ЕС /“Споразумение за прекратяване“/ .

Всички държави-членки на ЕС подписаха Декларацията на държавите-членки относно правните последици от Решението Achmea и относно защитата на инвестициите на 15 януари 2019 г. („Декларацията на държавите-членки от 15 януари 2019 г.“), а 23 държави-членки, включително България, подписаха Споразумението за прекратяване на 5 май 2020 г.

а./ записи от двустранни консултации с Румъния във връзка с подписването на Споразумението за прекратяване, от март 2018 г. до настоящия момент, и/или прекратяване на двустранния инвестиционен договор между България и Румъния, от 2007 г. до настоящия момент;

б./ документи за двустранни или многостранни консултации с други държави-членки във връзка с подписването на Споразумението за прекратяване и/или прекратяването на съответния двустранен инвестиционен договор в рамките на ЕС, от 2007 г. до настоящия момент;

в./ кореспонденция и консултации между Европейската комисия и държавите-членки, включително България, относно прекратяването на двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС, между 2015 г. и май 2020 г.;

г./ кореспонденция между Европейската комисия и държавите-членки, включително България, относно процеса на ратификация на Споразумението за прекратяване, между 2015 г. и май 2020 г.;

д./ проекти на Споразумението за прекратяване и подготвителни документи, обменени между Комисията и държавите-членки, включително България, между 2015 г. и май 2020 г.;

е./ кореспонденция на България до и от Европейската комисия или друг орган на ЕС, с която се иска или се налага или се подтиква България да подпише Споразумението за прекратяване от 2015 г. до януари 2019 г.;

ж./ уведомление за ратифициране на Споразумението за прекратяване от страна на България (и уведомлението на Румъния, разпространено от Европейската комисия, ако България разполага с такова);

з./ кореспонденция и консултации между Европейската комисия и държавите-членки по проектите на Декларацията на държавите-членки от 15 януари 2019 г., между 2015 г. и януари 2019 г.;

и./ проекти на Декларацията на държавите-членки от 15 януари 2019г., обменени между Европейската комисия и държавите-членки, включително България, между 2015 г. и януари 2019 г.;

й./ кореспонденция на България до и от Европейската комисия или друг орган на ЕС, с които се иска или се задължава или се подтиква България да подпише Декларацията на държавите-членки от 15 януари 2019 г., от 2015 г. до януари 2019 г.;

к./ кореспонденция и консултации между Европейската комисия и държавите-членки, включително България, относно предложения за алтернативни механизми за защита на инвеститорите в рамките на ЕС при прекратяване на двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС, между 2015 г. и май 2020 г.

Първоначално ответникът се е произнесъл със заповед № 95-00-592/20.09.2024г., с която е отказал да предостави достъп до така формулираната и търсена от А. А. Г. информация.

С решение № 1613/15.01.2025г. по дело № 10047/2024г. на АССГ, 82 състав е била отменена заповед № 95-00-592/20.09.2024г. на постоянния секретар на МВнР, в частта за отказ на предоставяне на информация по т.1, т.3, т.4 относно поисканите документи по б.“а“ до б.“к“ от заявление вх. № ЗДОИ-75/23.08.2024г. Преписката в тази част е била върната за ново произнасяне на ответника в 14 дневен срок от влизане в сила на решението. В останалата част, жалбата на А. А. Г. срещу заповед № 95-00-592/20.09.2024г. на постоянния секретар на МВнР, е била отхвърлена. Решението е влязло в сила на 15.01.2025г.

Последвало е издаването на оспорената заповед № 95-00-46/27.01.2025г. на постоянен секретар на МВнР, с която е отказано да се предостави на А. А. Г. информацията по т.1, т.3, т.4, относно документите по б.“а“ - б.“к“. В обстоятелствената част на акта са изложени следните мотиви и съображения:

1. Търсената информация засяга интересите на Посолството на Румъния в Република България, както и на Европейската комисия (ЕК), които не са задължени лица по смисъла ЗДОИ. Съгласно чл. 31, ал. 2 от ЗДОИ, необходимо е получаване на съгласие от третите страни относно вида и обема на кореспонденцията, която следва да бъде предоставена. В отговор на запитване от МВнР с вербална нота от Посолството на Румъния в България е изразено изрично несъгласие за предоставяне на съхраняваните документи. Румънската страна се позовава на националното си законодателство, съгласно което публичният достъп до дипломатическата кореспонденция е ограничен и поради това не може да предостави разрешение за разкриването на тези документи на трети страни. След извършена консултация с Европейската комисия, от страна на Генерална дирекция „Финансова стабилност,

финансови услуги и съюз на капиталовите пазари", писмено е изразено несъгласие за предоставянето на информацията, като МВнР е уведомено, че към настоящия момент е налице висяща процедура пред ЕК по аналогично искане за същата информация съгласно Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета относно публичния достъп до документи на институциите на ЕС.

2. Съгласно § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗДОИ, "надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите. В случая, исканата от заявителя информация се отнасяла до преговорните процеси относно сключване на договора между правителствата на Република България и Румъния за взаимно насърчаване и защита на инвестициите, членството на Република България в ЕС и сключване на Споразумение за прекратяване на двустранните инвестиционни договори между държавите-членки на ЕС. Тези процеси са завършили с приемането на международни и европейски актове, обвързващи Република България, след широко обществено обсъждане и след изпълнение на конституционните и законовите процедури, а това изключвало обстоятелствата „чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите", съставляващи предпоставката „надделяващ обществен интерес". Напротив, пренебрегването на възраженията на третите незадължени лица - на Посолството на Румъния и на Европейската комисия, можело да повлияе негативно на международните отношения на Република България, което противоречало на обществения интерес. Несъобразяването с изрично изразената воля във вербалната нота от Посолството на Румъния би могло да се отрази неблагоприятно на установените двустранни добросъседски отношения и да накърни авторитета на българската държава; предприемането на действия в разрез с отправената от ЕК молба би противоречало на принципа на лоялно сътрудничество, заложен в чл. 4 от Договора за Европейския съюз. Подобно действие би могло да доведе до неблагоприятни последици за авторитета на българската държава като част от Европейския съюз.

При така установеното от фактическа страна, **Административен съд София-град** обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима като депозирана в законоустановения за това срок, от лице, което има правен интерес от оспорването / чл.147 АПК/- адресат на акта, чиято правна сфера е засегната негативно.

Неоснователно е възражението на ответника за просрочие на оспорването, тъй като А. А. Г. е бил уведомен по реда на чл. 39 ЗДОИ за издадения акт на 29.01.2025г. /писмо с известие за доставяне № R PS 1040 80UZ6X Q/. Жалбата, с която е сезиран съда е депозирана на 12.02.2025г., т.е. в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК. Срокът за обжалване на заповедта, не започва да тече от датата на публикуването ѝ

в платформата за достъп до обществена информация на Министерски съвет /27.01.2025г./, така както счита ответната страна, а от датата на съобщаване на акта по един от начините посочени в чл.39 ЗДОИ. Тук е мястото да се цитира и разрешението дадено в разпоредбата на чл.15в, ал.5 ЗДОИ, че, дори заявлението да е било подадено през платформата за достъп до обществена информация, решението, с което е направен отказ такава да се предостави се връчва и по реда на чл.39 от съответния задължен субект. Освен това, съдът е сезиран с искане за прогласяване нищожността на заповедта, което не е обвързано със срок – чл.149, ал.5 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е *ОСНОВАТЕЛНА*.

С влязло в законна сила решение № 1613/15.01.2025г. по дело № 10047/2024г. на АССГ, което е задължително за страните и за настоящия състав е прието, че поисканата информация в заявлението вх. № ЗДОИ-75/23.08.2024г. е служебна такава по смисъла на чл. 11 от ЗДОИ, тъй като се събира, създава и съхранява по повод дейността на Министерството на външните работи. Тази информация касаела преговори, кореспонденция и документи във връзка с двустранни инвестиционни договори на България, в които процеси Министерството на външните работи е имало участие. За да се откаже достъп до обществена информация, не било достатъчно задълженият субект да се позове на несъгласието на третото лице, а бил длъжен във всеки един случай да направи самостоятелна преценка, дали е налице надделяващ обществен интерес, който преодолява несъгласието. По тези разрешени вече въпроси, настоящият състав на съда не дължи повторно изследване, а единствено проучване дали ответникът е изпълнил задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени със съдебния акт. Преписката е била върната за извършване на преценка за наличието на надделяващ обществен интерес, като в случай, че такъв липсва да се съобрази възможността за предоставяне на частичен достъп по см. на чл.37, ал.2 ЗДОИ.

Правното основание за издаване на акта е единствено нормата на чл.37, ал.1, т.2 ЗДОИ, според която отказ се постановява, ако достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес. Ответникът е приел, че изразеното несъгласие на Посолството на Република Румъния и на Европейската комисия, не се преодолявало от надделяващ обществен интерес, защото преговорните процеси са приключили с приемането на международни и европейски актове, обвързващи Република България, след изпълнение на конституционните и законовите процедури. Пренебрегването на възраженията на третите лица, можело да повлияе негативно на международните отношения на Република България, на установените двустранни добросъседски отношения, да накърни авторитета на държавата, както противоречало и на принципа на лоялно сътрудничество, заложен в чл. 4 от ДЕС.

Съгласно §1, т.6 от ДР ЗДОИ "надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на задължените субекти. До доказване на противното обществен интерес от разкриването е налице, когато информацията улеснява прозрачността и отчетността на субектите относно вземаните от тях решения; гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите им задължения; разкрива лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица; когато е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект.

Презумпцията за съществуването на обществен интерес означава предварително приемане на нещо за вярно до доказване на противното. По тази причина позоваващият се на този текст не е длъжен да доказва съществуването на обществен интерес /чл. 14, ал. 2, т. 3 от ЗДОИ/. Онзи, който твърди обратното, е длъжен да го докаже, което в случая не е изпълнено от ответната страна.

Търсената обществена информация се отнася до сключени от Република България двустранни инвестиционни договори в рамките на ЕС, вкл. и с Румъния, както и прекратяването на същите във връзка с подписване на Споразумението за прекратяване от 05.05.2020г. Достъпът до тази информация, според съда ще допринесе до повишаване на прозрачността и отчетността на МВнР, ще се даде възможност на гражданите да преценят дали законосъобразно са били изпълнени от този държавен орган законовите задължения по ЗМДРБ; както и дали са извършени действия или респ. бездействия, с които да са засегнати държавни или обществени интереси. Неотносимо към основанието, на което е издадена заповедта е възражението на ответника, че нито МВнР, нито министърът на външните работи са участвали при провеждането на преговорите и подписването на актовете. Ако ответникът евентуално е считал, че конкретната информация не е била събрана, създадена или съхранена от него, при и по повод на дейността му, то е следвало изрично да уведоми за това заявителя по реда на чл.33 ЗДОИ, а не да постановява отказ с правна квалификация- чл.37, ал.1, т.2 ЗДОИ. Безспорно е, че за да се осигури достъп до обществена информация е необходимо тя фактически да съществува, като е материализирана върху обичайните за целта носители и да е налична при сезирания административен орган. Неоснователен е и доводът на ответника, че след като процесите по сключването и прекратяването на двустранните инвестиционни договори между държавите-членки на ЕС са приключили след изпълнение на конституционните и законовите процедури, то се

изключвало наличието на „надделяващ обществен интерес“. Напротив, гражданите биха могли да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените субекти, само ако разполагат с търсената информация и именно това е целта на ЗДОИ, а да се приеме обратното съждение, че след като един международен договор е ратифициран, това изключва правото на достъп до свързаната с него информация е неправилно и нелогично. Именно, за да се повиши откритостта и отчетността на министъра на външните работи в целия процес, е необходимо да се установи, какви действия, съобразно неговата компетентност са били извършени и предприети в изпълнение на законовите му задължения по чл.5, чл.10, чл.13, чл.18, чл.20, чл.21 и т.н. от ЗМДРБ. Аргументите на ответника залегнали в мотивната част на заповедта, по никакъв начин не оборват презумпцията за „надделяващ обществен интерес“, поради което исканата информация трябва да бъде предоставена на А. А. Г.. Във връзка с изявеното несъгласие на Посолството на Румъния в Република България и на Европейската комисия, на които се позовава ответника, тук е мястото, изрично да се цитира разпоредбата на чл.31, ал.4 ЗДОИ, че в такъв случай органът предоставя исканата обществена информация в обем и по начин, който да не разкрива информацията, която засяга интересите на третото лице. Нещо повече, с решение № 1613/15.01.2025г. по дело № 10047/2024г. са дадени задължителни указания на ответника при повторното произнасяне по преписката, че ако не е налице „надделяващ обществен интерес“, то следва да се предостави на А. А. Г. частичен достъп до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен- чл.37, ал.2 ЗДОИ. Ответникът не е развил никакви съображения в заповедта, защо не разкрива на жалбоподателя частично онази част от информацията, която изхожда от и касае единствено Република България, чрез действията и политиките на нейните компетентни органи, в процесите на сключване и прекратяване на двустранни инвестиционни договори с държави-членки на ЕС.

В заповедта не се съдържат мотиви, че информацията е класифицирана или друга защитена тайна по смисъла на закона, както и в случаите по чл. 13, ал. 2 ЗДОИ, а също и че тя вече е била предоставена на заявителя през предходните 6 месеца, поради което и становище на съда по приложението на чл.37, ал.1, т.1 и т.3 ЗДОИ не следва да бъде развивано. Недопустимо е за първи път едва в хода на съдебното производство да се въвеждат нови основания и да се „дописва“ и „допълва“ акта от неговия издател. Съдът се произнася и изследва законосъобразността му единствено и само на визираните в него основания, без да има право да ги разширява и прибавя други такива. Ако ответникът е считал, че е приложима хипотезата на чл.37, ал.1, т.3 ЗДОИ, каквито съждения излага в хода на процеса, то е следвало да изрично писмено да обективира своите съждения в тази посока.

При анализ поотделно и в съвкупност на приетия доказателствен материал, съдът намира, че не е съществен фактическият състав по чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ, за да

бъде постановен отказ за разкриване на обществена информация. Както бе вече обсъдено в конкретния случай се установяват предпоставките визирани в правната норма, свързани с признаване право на достъп до обществена информация, поради презумпцията за съществуването на „надделяващ обществен интерес“, която не беше оборена от постоянния секретар на МВнР.

В заключение, **заповед № 95-00-46/27.01.2025г.** е незаконосъобразен административен акт и поради наличието на основанието по чл.146, т.4 АПК, следва да бъде отменена. При условията на чл.173, ал.2 от АПК преписката се връща за ново произнасяне, при което на А. А. Г. трябва да бъде предоставена информацията, така както е формулирана в т.1, т.3, т.4 относно документите по б.“а“-б.“к“ в заявлението от 23.08.2024г.

При този изход на спора в полза на жалбоподателя следва да бъдат възстановени направените от него разноски. Същите са доказани в размер на сумата от 10,00 /десет/ лева и представляват заплатена държавна такса.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК,
Административен съд София-град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № 95-00-46/27.01.2025г. на постоянен секретар на Министерство на външните работи, по жалбата на А. А. Г., **като:**

ВРЪЩА на постоянен секретар на МВнР преписката, образувана по заявление вх. № ЗДОИ-75/23.08.2024г., в частта по т.1, т.3, т.4, относно документите по б.“а“ - б.“к“, за предоставяне на обществена информация, съгласно мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четиринадесет/ дневен срок за произнасяне, който започва да тече от момента на влизане на съдебното решение в законна сила.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи с адрес: [населено място], [улица] да заплати на А. А. Г., ЕГН [ЕГН], от [населено място], район „С.“, [улица], ет.3, сумата от 10,00 / десет/ лева на основание чл.143, ал.1 АПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.40, ал.3 от ЗДОИ.

Съдия:

